№ 6 (569). РІК ВИДАННЯ XXVI КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1966

Перед!

«Новий п'ятирічний план покликаний забезпечити значне просування нашого суспільства по шляху комуністичного будівництва, дальший розвиток матеріально-технічної бази, зміцнення економічної та оборонної могутності країни».

(З проекту Директив XXIII з'їзду КПРС по п'ятирічному плану розвитку народного господарства СРСР на 1966—1970 роки).

Наш паровоз, вперед лети
Назустріч перемозі!
Нас на дорозі до мети
Спинить ніщо не в змозі,
І полетить під три чорти
Хто стане на дорозі.

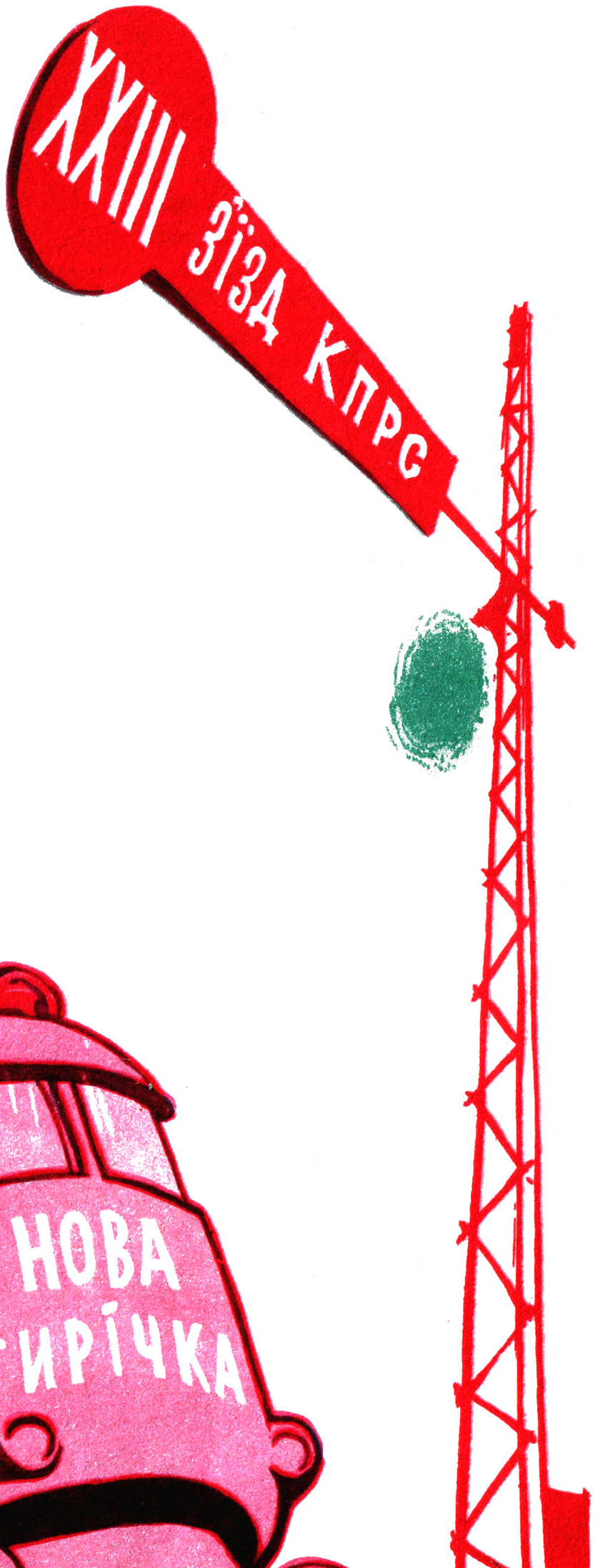

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Райське яблуко

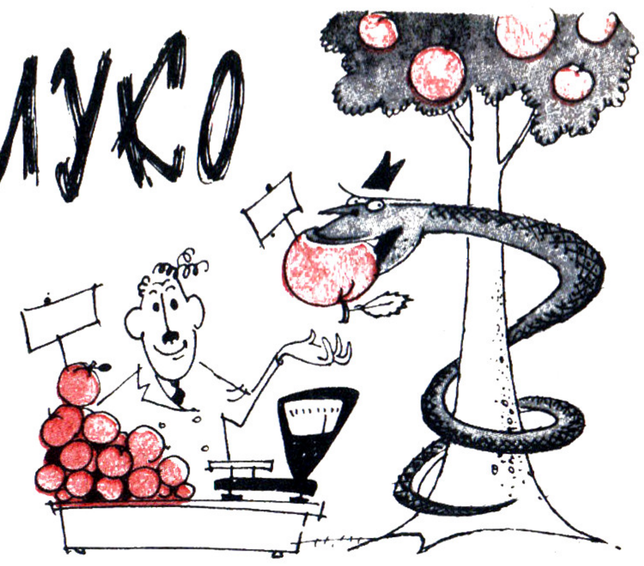

ПОЧНЕМО, мабуть, з яблука. Того, чиї смакові якості гідно оцінили ще Адам та Єва і поплатилися за це вигнанням з раю.

Лев Петрович Горін теж непогано знався на яблуках, хоч і жив не в раю, а на грішній землі, обіймаючи на ній місце директора одного з магазинів Харківського міськкоопторгу.

Щоправда, дехто вважав це місце райським куточком. І не безпідставно. Адже до магазину № 10, очолюваного Л. П. Горіним, дуже рідко заглядали торговельні інспектори, а керівники міськкоопторгу і зовсім носа не показували.

Асортимент товарів, якими торгував Лев Петрович Горін, завжди був великий і різноманітний. Про це невтомно дбав не лише директор магазину, але й його заступник Микола Федорович Хижняк. А їм обом мірою своїх сил і можливостей допомагав товарознавець Рафаїл Михайлович Гольбаум.

Товарознавець, треба сказати, з цього чоловіка був дуже і дуже тонкий. Досить було йому нюхнути носом товар, і він уже безпомилково визначав: «Тут чимось пахне...» Або: «Нічим не пахне...»

Саме в таку годину, коли нічим начебто не пахло, до ніг Льва Петровича Горіна підкотилося яблуко. Лев Петрович насторожився. Послужлива пам'ять підказала йому, що колись у подібній ситуації в одного мужа пробудилася геніальна думка, і він відкрив закон земного тяжіння. Директор магазину ніяких нових законів відкривати не збирався. З нього було досить і тих, що є. Він би не заперечував навіть, якби певної частини тих законів і зовсім не було. Але так чи інакше, а яблуко привернуло до себе увагу директора. Однак ще більше зацікавив його верткий чоловічок, що підкотився слідом за яблуком.

— Месхі, — відрекомендувався він і, піднявши яблуко, додав:

— Моє... Можу вам запропонувати необмежену кількість такого товару.

Директор зиркнув на свого заступника, той — на товарознавця. В останнього роздулися ніздрі.

— Тут явно чимсь пахне! — авторитетно заявив той.

Товарознавець обнюхав яблуко, відкусив і, прицмокнувши губами, поклав початок торговельній операції.

Невдовзі з Грузії прибуло 117,8 тонни таких яблук. Всі — одне в одне. І для всіх єдина ціна: 1 карбованець 70 копійок за кілограм.

— Дорогувато... — скривився Георгій Сергійович Куликов — директор Харківського міськкоопторгу. Він, очевидно, пригадав, що такі ж яблука йому продавали і місцеві колгоспи, але вдвічі дешевше. Та довго кривитися йому не дала трійка з магазину № 10.

— За ціною діло не стане! — запевнили вони свого керівника. — Щось зробимо...

І зробили. З допомогою того ж таки С. Е. Месхі, який відрекомендувався повноважним представником колгоспу, що продавав яблука. Цього повпреда цікавила загальна сума виручки, а не деталі, з яких вона складалася. І він великодушно пішов назустріч зрослим вимогам керівництва магазину № 10: переписав накладну. Тепер у ній значилися ті ж 117,8 тонни яблук, але вже як яблука різних сортів і різної ціни: 58000 кілограмів — по 1 крб. 90 коп.; 38071 кг — по 1 крб. 80 коп.: 8200 кг— по 1 крб. і 6389 кг — по 60 коп.

Сім тисяч кілограмів кавказьких яблук залишилися без ціни: це, мовляв, гнилятина і продавати її не можна.

Повноважного представника колгоспу і такий варіант влаштовував. Керівників міськкоопторгу — теж.

А Л. П. Горіну, М. Ф. Хижняку та Р. М. Гольбауму треба було вже поморочитись: куди цю гнилятину діти?

Спустити її в Лопань, як дехто робить?

Ні, вони не стали вдаватися до такого варварства. Гнилі яблука кооператори пустили в продаж. І покупці, уявіть собі, навіть не помітили ганджу і справно платили за кожен кілограм по 1 карбованцю 90 копійок.

До речі, по такій же ціні люди розкупили й інші яблука з цієї партії. Всі 117,8 тонни.

І пахло при цьому не так гнилизною, як грубими грішми: в кишенях Горіна, Хижняка і Гольбаума осіло 26 тисяч 500 карбованців.

Відкусивши від забороненого плоду, комерсанти з магазину № 10 пересвідчилися, що ні кара божа, ні кара людська їм не загрожує. І тоді вони вирішили стрибнути в гречку.

— Нехай, — благословив їх Георгій Сергійович Куликов. — Нехай буде гречка!

І наша трійка опинилася в гречці колгоспу «Россия», Орловської області.

— Хороша гречка, — похвалили вони, — але засмічена...

— Як?! — обурилися керівники колгоспу. — Ми ж її так очищали, так перебирали...

Кінець кінцем домовилися: «я — тобі, ти — мені». Я тобі плачу за гречку трохи дорожче, а ти мені здаєш її із знижкою на засміченість трохи більшою, ніж насправді воно є.

Таким же шляхом взаємних поступок договорилися і з керівниками колгоспів ім. Дзержинського, ім. Ломоносова та й нагребли собі зі сміття 8260 карбованців.

Упевнившись, що гроші валяються часом і в смітті, вони налетіли на сусідній колгосп «Шлях Ілліча». Та, як виявилося, тут уже побували інші діячі з Харківського міськкоопторгу — М. Ф. Акулов та І. С. Кириленко і все, що можна було, витрусили з колгоспної гречки у свої кишені.

— Повний вперед! — скомандував Горін своїм колегам і взяв курс на артіль «Родина», але й тут надибав на своїх.

Горіна і його дружків це надзвичайно сконфузило. Ідея, яку вони вважали своєю, давно, виявляється, вже оволоділа широкими масами торговельних хапуг з Харківського міськкоопторгу. Вони, виявляється, давно вже себе почувають, наче в раю, і цілять у яблучко не гірше, ніж кооператори з магазину № 10.

Щось надто вже багато розвелося тих стрільців. Не приведи, господи, в тісноті перестріляють один одного, ким тоді керуватиме Георгій Сергійович Куликов?

Поставивши собі завдання — з'ясувати це насущне питання, ми попрямували до директора Харківського міськкоопторгу. Однак, дістатися до нього не змогли: шлях до його кабінету живою стіною перегородили підлеглі. Їх так багато, що й яблукові ніде впасти. І всі керують. І всі порядкують. І всі в один голос запевняють, що стоять насторожі кооперативної копійки.

Сторожів багато, а путтяя чомусь не видно.

Може, краще було б поставити одного, та путнього?

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Харків.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Якщо вода й далі прибуватиме, доведеться нам бульки пускати!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

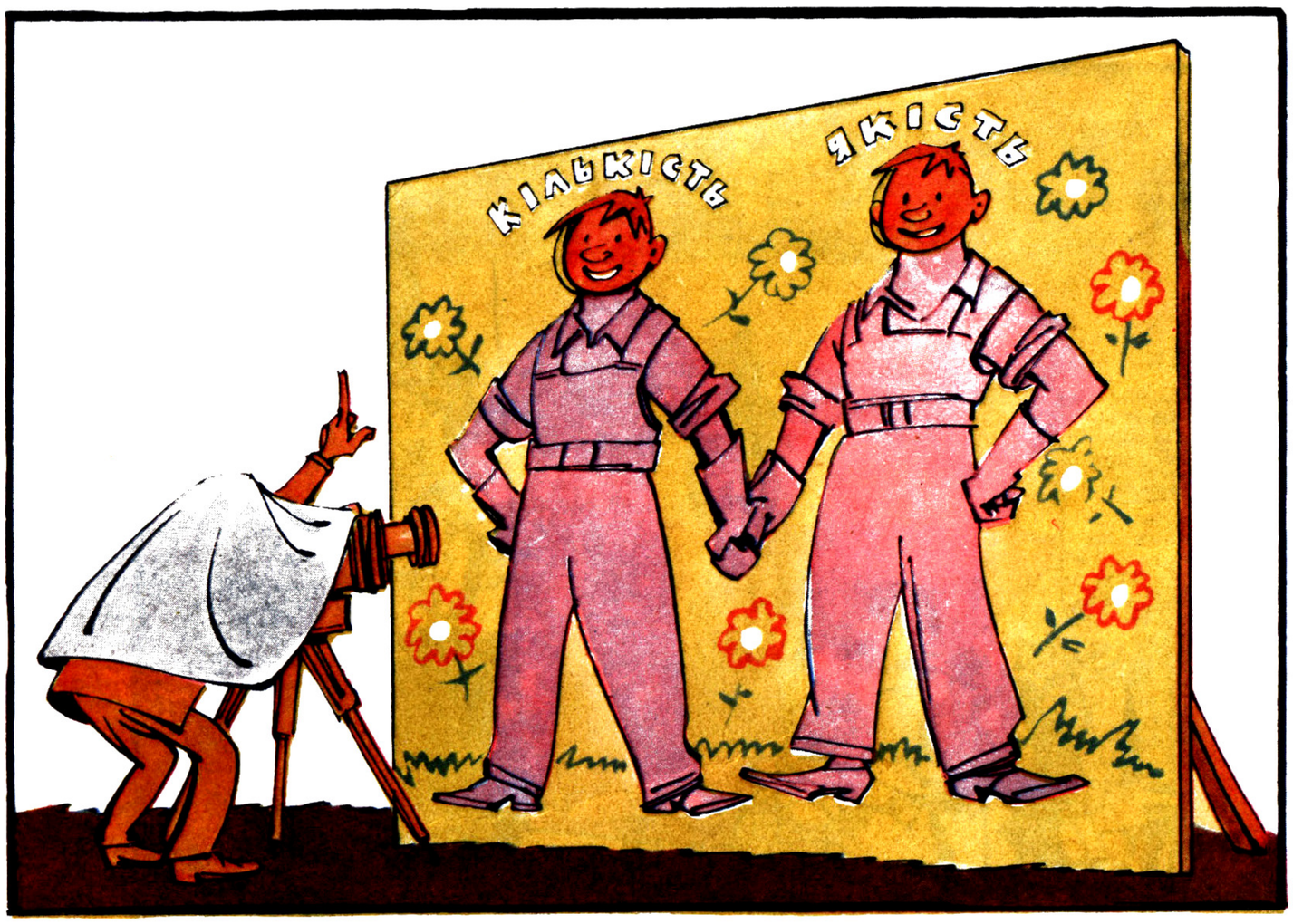

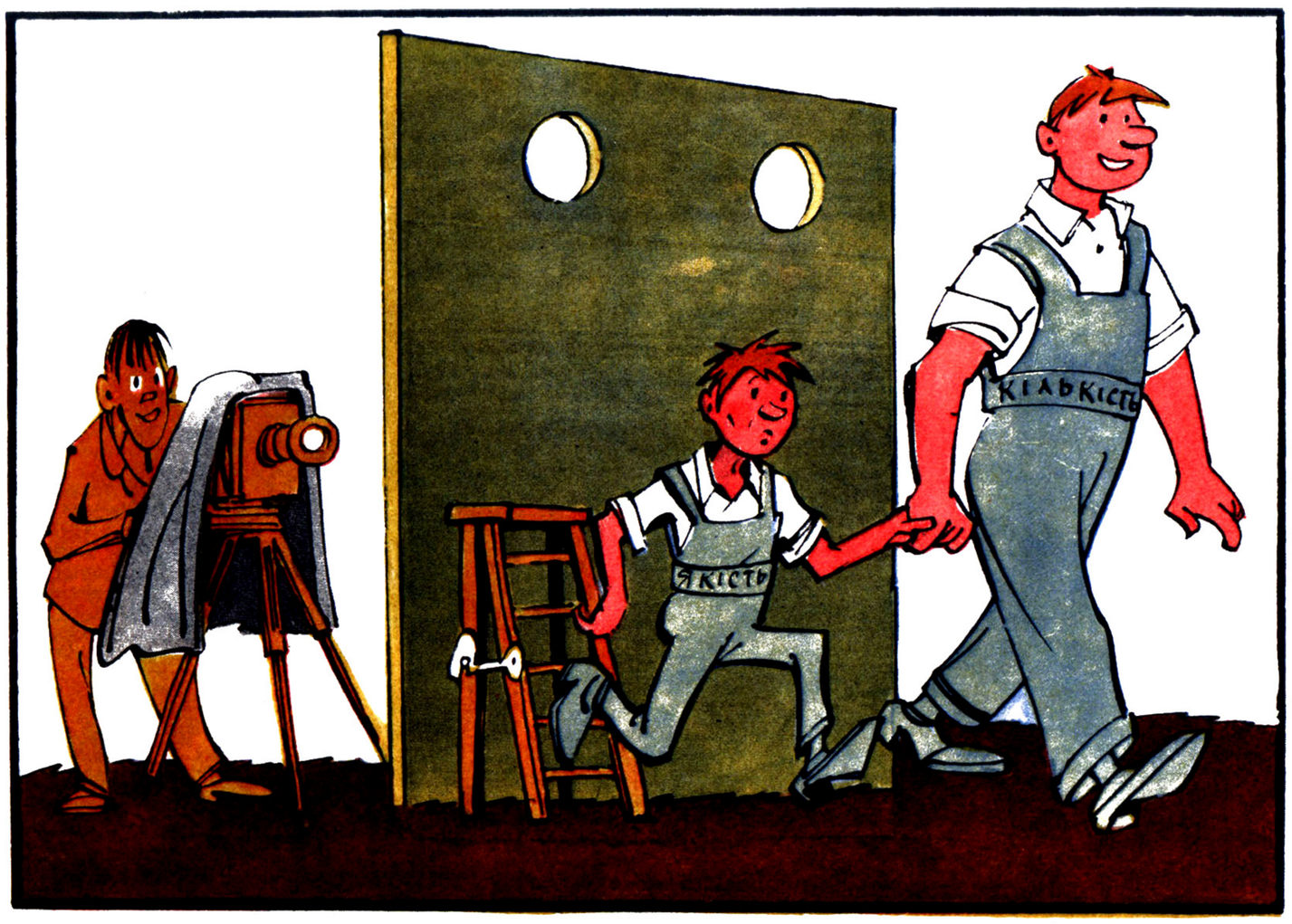

Фото для звіту.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Здавалося б, що між бузиною, київським дядьком, божим даром і яєчнею мусить бути більше спільного, чим між водопроводом, пальтом і аліментами.

Але хай краще не здається, бо все якраз навпаки.

Не було б на світі тяганини, може б, і не було навпаки, а так...

Будівельники Дніпропетровського тресту «Дніпроводбуд» тягнуть водопровідні труби у селі Мишурин Ріг, Верхньодніпровського району, Дніпропетровської області. Не стільки тягнуть труби, скільки затягують будівництво. За чотири роки на цьому будівництві змінилося сім майстрів. І ніякого ефекту. Правда, одного разу ефект був. Це тоді, як відразу в кількох місцях прорвало труби, з-під землі вдарили «Бахчисарайські фонтани», і в суху погоду по вулицях села попливла грязюка.

* * *

Майже півтора року триває листування в один кінець (листи ідуть, а відповіді катма) між Чернівецькою базою фірми «Одяг» і Мукачівською швейною фабрикою.

Швейна фабрика не додала фірмі одне пальто вартістю 17 карбованців. І гроші не повертає, і пальта не досилає.

Тепер, коли до вартості пальта додати поштові витрати, воно, мабуть, подорожчає вдвічі.

* * *

І, нарешті, про аліменти. Півроку збиралися у радгоспі «Радянський Азербайджан», Голопристанського району, Херсонської області, вислати довідку про заробітну плату громадянина В. Часника. Народний суд Сквирського району, Київської області, вимагав цю довідку для справи про стягнення аліментів, а там мовчали. Мовчання не завжди золото. Особливо для дитини, що чекає допомоги від татка.

Телеграфне агентство Пера

СПРОСТОВАННЯ ТАП

Трест «Хмельницьксільгоспбуд» уповноважив ТАП спростувати чутки, що нібито хмельницькі сільгоспбудівці розпочали у місті Старокостянтинові будівництво приміщення для контори зв'язку ще в 1965 році.

Ні в минулому, ні в цьому році будівництво контори зв'язку не розпочалося, і не відомо коли і в зв'язку з чим розпочнеться.

НЕЗВИЧАЙНА ДИСЕРТАЦІЯ

МАЛИН, Житомирської області. (ТАП). Тут відбувся нечуваний досі захист дисертації. Щур і миша з Великокліщівської сільської бібліотеки запропонували увазі керівників райвідділу культури наукову працю на тему: «Скільки треба щуро-мишоднів, щоб згризти 3000 книжок, які лежать на горищі хати бібліотекаря». Виступаючи опонентом, завідуючий райвідділом культури т. Малашевський сказав: «Робота щура і миші заслуговує найвищої оцінки. Книги на горищі свідчать, що приміщення бібліотеки нікудишнє. Чим швидше миші погризуть ці книжки, тим менше турбот буде нам — не треба буде думати про нове приміщення для бібліотеки».

Представники обласного управління культури Малашевському не аплодували — їх на захисті дисертації не було.

ВОРОЖІННЯ НА ВОДІ

СКАЛАТ, Тернопільської області. (ТАП). Широкою популярністю користуються тут сеанси ворожіння на воді, які привселюдно демонструє директор Новосільського спиртозаводу т. Андрійчук. Директор наділений дивовижною здатністю точно відгадувати, коли в річці і в навколишніх ставках почнеться масова загибель риби.

Популярність т. Андрійчука зросла б ще більше, якби він розтлумачив людям, чому такі трагічні події трапляються саме в ті дні, коли спиртозавод випускає свої ядучі відходи. Та, на жаль, розгадати причину такого збігу обставин ніхто не збирається. Навіть — сам ворожбит.

КОНКУРС НА ВИТРИВАЛІСТЬ

Як повідомляє наш кореспондент, такий конкурс триває з 1964 року в Кіровоградській області. За лаври переможця борються обласне управління культури та учасник художньої самодіяльності Долинської агіткультбригади Василь Бондарчук.

Два роки тому т. Бондарчук завоював одне з перших місць на огляді художньої самодіяльності. Тоді ж він був удостоєний Диплома I ступеня. Але відтоді ж обласне управління культури вперто не видає В. Бондарчуку завойованого ним диплома.

Є надія, що конкурс скоро закінчиться, і журі в особі Міністерства культури УРСР визначить переможця в цих незвичайних змаганнях на витривалість.

МАЗУРІВСЬКИЙ ВУЛКАН

МАЗУРІВКА, Тульчинського району, Вінницької області. (ТАП). Тут почав діяти невідомий досі вулкан. Кратер його виявлено в районі, де стоїть димар хлібозаводу. Тільки-но керівництво харчокомбінату вкоротило димаря, як з нього відразу ж забухало. Бухає щодня десятками кілограмів сажі і тисячами іскор. Тульчинська райсанінспекція вислала в район дії вулкана експедицію, яка вивчає: чи довго людина може дихати сажею? Пожежників Тульчина турбує: скільки іскор треба, щоб підпалити солом'яну стріху?

ПЕРЕД ФУТБОЛЬНИМ СЕЗОНОМ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

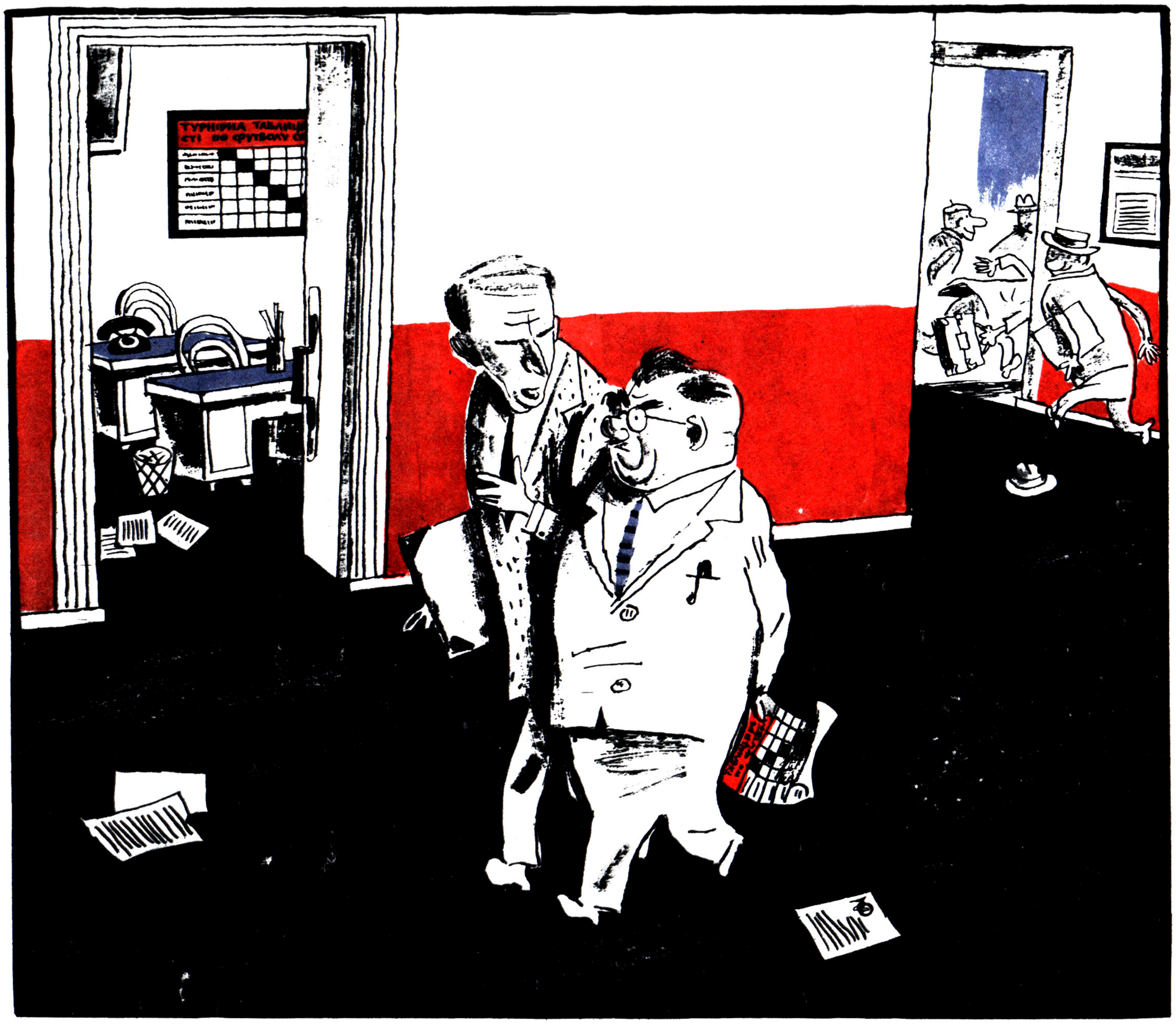

— Товаришу Петренко, дозвольте прийняти на роботу хоч одного не болільника: працювати ж нікому.

Сатиричні мініатюри Олексія Костенка

СИРІТКА

Раз в розмові довелося
Батькові сказати:
— Ой, посивіло волосся —
Скоро помирати...

Син, дебелий та здоровий,
Гримнув на всю хату:
— Що це,— каже,— за розмови?
Майте совість, тату.

Оженюся я улітку,
Там сім'ї прибуде...
Хто ж тоді мене-сирітку
Годувати буде?!

ДОБРЕ ОБСЛУЖИЛИ

Не скупився на слова
В пральні ледар Савка:
— Ви погляньте: як нова —
Ваша безрукавка.

— Вдячний вам,— клієнт
сказав,—
Тільки, поміж нами,
«Безрукавку» цю здавав
Я вам з рукавами.

ДОПІК

Не жалів на зборах слів
Кухар із артілі:
— Так сказать, «собаку з'їв»
Я в кухарському ділі...

Тут уже хтось не стерпів,
З місця підхопився:
— Ти б свою котлету з'їв,
А тоді б хвалився!

СКАРГА

Турбот весною хоч відбав:
Машини... план... насіння.
До третіх півнів засідав
Актив і все правління.

Писали скаргу п'ять годин
В район на споживспілку:
...«Тут посівна, а в магазин
Не завезли горілку».

ВІДОМИЙ ФОКУС

Конферансьє на сцені каже:
— В програмі нашій під кінець
Чудові фокуси покаже
Наш зав. буфетом Горобець.

Аж тут із зали голос Петі:
— Ми пропонуєм номер знять.
Бо нам ті «фокуси» в буфеті
Давно вже в печінках сидять.

СВІЙ МЕТОД

Відкрито хабарів не брав.
Це б кожен міг сказати.
Він просто гроші позичав
І забував віддати.

РОЗДІЛИВ

Ти пам'ятаєш, люба, як клялись
І в праці йти дорогою одною?
Ти йди на газозварницю учись,
А я займусь... скажімо, газводою.

«РОМАНТИК»

Натура у Петра така:
Він шахті рад і новій домні.
Але «підйом» його зника,
Як тільки кінчаться... підйомні.

З олівцем по Мелітополю

Мелітопольці запевняють, що їхнє місто дуже нагадує Венецію. Справді, у цих міст є спільне — море. Море на... вулицях. Та все ж у Мелітополя обличчя своє: будинки не на палях, плавають тут не на гондолах, а на човнах. І не цілий рік, а періодами: навесні, восени і в період дощів.

ЯК З'ЯВИЛОСЬ МОРЕ?

У 1957 році в Мелітополі вирішили пустити річку Молочну по новому руслу. Пускали три роки. Будівництво закінчили. Забули лише про «дрібницю» — гідровузол для регулювання води.

Ефект перевершив усі сподівання: думали, що буде річка, а стало море. Старе русло щезло, за ним щезло нове. Потім щезла риба, а перед цим гроші. 728 тисяч карбованців! Тепер залишилось: викопати величезну яму, злити ті води і зробити у місті басейн.

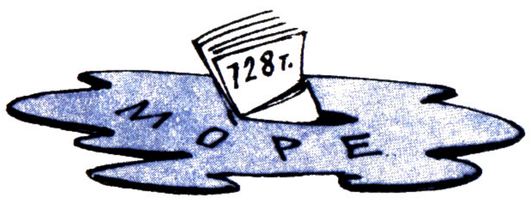

ВРАХУВАЛИ

Кажуть, на помилках учаться. Але не в Мелітополі. Доказ тому — діяльність будівельного управління № 3 «Спецбуд» (начальник т. Поклад, головний інженер т. Савельєв). БУ-3 по кілька разів робить одні і ті ж помилки на мелітопольських вулицях.

Конкретно: на вулиці К. Лібкнехта у серпні минулого року почалось будівництво каналізаційного колектора. Для цього: вирили канави, зняли бруківку, потім все це ще раз перерили і на сьогоднішній день так і залишили.

Наслідок: цілий район міста відрізано від центра. Автотранспорт тут і фар не показує. Проїзд закрито, об'їзд — не відкрито. Такі переробки вже обійшлися державі в 7522 карбованці. За чий рахунок тепер виправлятимуть помилки на вулиці Карла Лібкнехта?

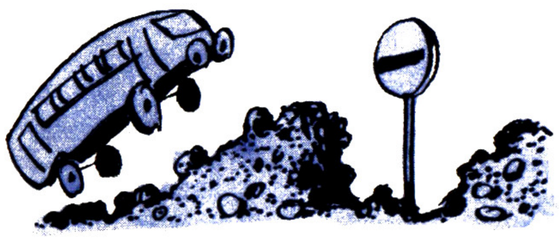

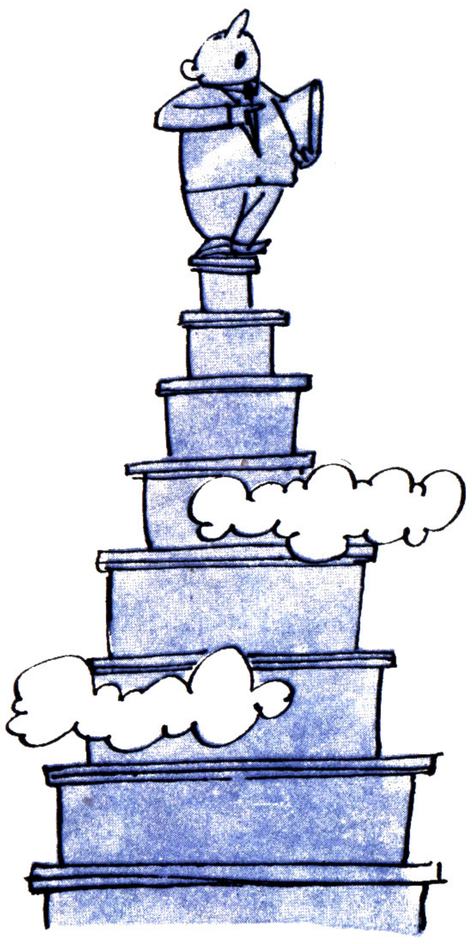

І ПАМ'ЯТНИК СОБІ ВОЗДВИГ...

У Києві є Золоті Ворота. У Мелітополі — золота «драбина». Сходи, «воздвигнуті» Дмитром Івановичем Богдановим — колишнім головою Мелітопольської міськради. Сходи справді для Мелітополя золоті. Вартість їх 67.380 карбованців. Користі від них поки що трохи більше, ніж кобилі від стопсигналу. Сходи з'єднують нижню і верхню частини міста. Але ті частини з'єднують ще й дві майже паралельні їм вулиці, по яких бігають автобуси. Отже, без сходів мелітопольці поки що прожили б. А без відремонтованих вулиць, без автобусів, які по тих вулицях плавати не пристосовані, мелітопольці прожити не можуть.

Щиро радимо: продати ті сходи більш упорядкованому місту. За виручені гроші на період дощів закупити відповідну кількість човнів, байдарок і вертоліт. Щоб перевозити діточок в ясла, в садки та школи.

ЯК НАСТРІЙ?

Запевняють: порядок залежить від настрою і навпаки. У голови Мелітопольської міськради т. Костіна настрій, очевидно, буває. Бо відвідувачі дуже часто допитуються:

— Скажіть, сьогодні у Віктора Олексійовича настрій є?

— Заходити не раджу, — відповідає секретарка.

— Навпаки, йдіть, — втручається відвідувач. — Сьогодні він лише стукає по столу, а лайки майже не чути.

Щиро радимо: стіл у кабінеті т. Костіна зробити залізний, як східці у міськраді. Кулак теж. Хай начуваються не тільки ті, що в кабінеті, а й ті, що в прийомній. Тоді про настрій ніхто й не заїкнеться.

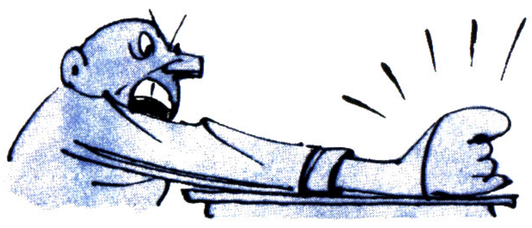

ЕКСПЕРИМЕНТ

— Не було б моєї ініціативи, не було б і їхньої, — може сказати офіціантка ресторану «Весна» Люба Солонська. — Між моєю ініціативою та їхньою прямий зв'язок.

З цим твердженням мабуть погодиться й директор ресторану т. Максименко. У «Весні» більше «ста грамів» не дають. З собою ті грами приносити за стіл не можна. Їх приносять у гардеробну. Люба виносить туди фужери. Хлопці біля таблички «Розпивати суворо заборонено» ті грами ковтають. А тоді вже йдуть у ресторан і вимагають своїх «законних» сто грамів. Грами виявляються скаженими, бо в ту ж мить ставлять людину з ніг на голову. Оце експеримент!

ОГНІ ВЕЧІРНІ

Реклама у Мелітополі своєрідна. Написана зразу двома мовами. Коли вдень читаєш, то все нібито по-російськи. Увечері нібито по-українському. Приміром: «Смотр!-те нов!е ф!льм!». Чим не оригінально? І головне — все ясно. Залишилося поставити лише крапку над «і». Але це, мабуть, найважче.

ПОТРІБНА НОВА АБЕТКА

Мелітополь будується. Будинки виростають, як гриби. Бюро інвентаризації не встигає справитися з нумерацією. Підключили на допомогу цифрам літери: від А до Я. Виявилось: українська абетка замала. Всього 32 букви. Наслідок плачевний — на вулиці Каспійській будинки такі: № 56а, № 56б, № 56в і т. д. Те ж саме на вулиці Лермонтова з будинками під № 48. А в провулку Челюскіна і літер не вистачило. Тут по два будинки під № 8, № 10, №12. З обох боків. Оце головоломка! Не заздрю лікарям швидкої допомоги. Бідні хворі! Нещасні листоноші!

РЕКОМЕНДАЦІЯ

У Мелітополі живуть чудесні люди. Нам назвали прізвища знатних людей міста. Ось вони: токар В. Скороход, формувальник О. Горбачов з заводу ім. Воровського; шліфувальник В. Ахтирський з агрегатного; електрозварювальник І. Плитниченко з маслоекстракційного; робітниця В. Болгарова з трикотажної фабрики та інші, та інші.

Ми, в свою чергу, рекомендуємо керівникам міста вивісити фотографії знатних мелітопольців на Дошці пошани, яка стоїть порожня у сквері по вулиці К. Маркса.

* * *

Як бачите, у Мелітополя своє обличчя. Правда, дещо оригінальне. Жаль тільки, що ця оригінальність не завжди виправдана й інколи дуже дорого обходиться державі.

З Перцем подорожували, записували і малювали О. ЧОРНОГУЗ та А. АРУТЮНЯНЦ.

ПРО губителів природи

Коли маленька дівчинка вперше побачила пароплав на річці, вона захоплено вигукнула:

— Паровоз купається! Паровоз купається!

— Ні, дівчинко, — сказали їй, — це пароплав. Паровоз купається не так.

— А як? — запитала дівчинка.

— Поїдеш на станцію Помічна, Одесько-Кишинівської залізниці (Кіровоградська область), там побачиш.

Подивитися справді є на що. Паровози тут купаються так, що все місто Помічна носи затикає. Забруднені води із станції течуть у ставок, вода у ставку смердить, все живе гине, міськрада пише постанови, обласна санепідемстанція апелює до керівників Одесько-Кишинівської залізниці, а помічнянські залізничники, переборюючи всі труднощі, вперто пробиваються до Клубу губителів природи.

* * *

До цього Клубу ледве не втрапив Ю. Ф. Ткаченко, начальник Княгинецької рибдільниці. Більшівцівського рибгоспу, Івано-Франківського рибтресту. Сам винен, що не втрапив. Відмовився платити штраф у сумі аж 15 карбованців, яким його важко покарав інспектор обласного рибнагляду т. Лазарчук.

Кара і справді страшна, коли зважити на те, що за розпорядженням Ткаченка у канал за межами державного ставу гепнули півтори тонни хлористого вапна. На протязі кілометра каналу все живе спливло догори животами. Чималу рибу сяк-так вибрали, а малеча благополучно погнила.

Коли т. Лазарчук і надалі так страшно каратиме рибоморів, то він може розраховувати на найкращі відгуки і рекомендації з боку членів Клубу губителів природи.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Допоможіть! У театрі пожежа!
— Заспокойтесь, товаришу. Це адміністратор глядачів на спектакль запрошує...

ПО ТОЙ БІК ЗДОРОВОГО ГЛУЗДУ

Що скажеш, побачивши на асфальтованій вулиці міста санітарний автобус УАЗ-450А? Нічого хорошого, звичайно, не скажеш. Лише подумаєш: шкода... Шкода, що так неефективно використовується машина-всюдихід.

А буває і не так.

От борсається у липкому чорноземі санітарний автомобіль «Шкода». Стогне, надривається, виє, а з місця зрушити не може. І до хворого дістатися — теж.

Що у такому випадку скажеш? Знову ж таки — нічого доброго. Тільки подумаєш: а чому б цій тендітній машині не гасати по міських асфальтованих вулицях? А всюдиходу УАЗ-450А — перебратися сюди.

До речі, саме так і міркували люди в Біляківській сільраді (Хорольський район), поглядаючи на новеньку санітарну машину «Шкода», що прибула до дільничної лікарні. Що ій, бідолашній, робити тут, на бездоріжжі?..

Своїми міркуваннями люди поділилися з Міністерством охорони здоров'я УРСР. І там їх зразу ж підтримали. Міністерство розпорядилося, щоб Полтавський облздороввідділ автомашину «Шкода» передав одному з міських медичних закладів, а сільський дільничній лікарні виділив санітарний автобус-всюдихід УАЗ-450А.

Було це ще восени 1965 року.

А тепер — весна 1966 року.

А «Шкода» як борсалася, так і досі борсається у липкому чорноземі. Бо ніякої заміни і досі ніхто не зробив.

Що про це скажеш? Тільки одне: шкода!..

Шкода, що керівники Полтавського облздороввідділу нехтують як директивами свого міністерства, так і здоровим глуздом!

І. БАЛАЦИР,
голова виконкому Біляківської сільради.

Полтавська область.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Де це ти весною снігу дістав?
— А мій татко постачальник, він що хочеш дістане.

perec-ua.
perec-ua.

КОНКРЕТНА КРИТИКА

ПРИГАДУЮ, звернувся до мене якось редактор одного солідного органу з просьбою поїхати з ним у Бровари, що під Києвом, на конференцію читачів газети.

— Думаю, — каже, — запросити відомого поета-лірика, видатного прозаїка. Ви у нас частенько друкуєтесь. Поїдемо!

Малося на увазі, що після того, як скажуть своє слово про газету читачі, в кінці виступлять письменники з читанням своїх творів.

Домовились. І поїхали.

Було це десь на початку 1947 року. Солідна газета, що ото її мали обговорювати, виходила тоді якимось незвичним форматом: сторінки разів у півтора були ширші і довші. Папір, на якому вона друкувалась, чогось дуже хрустів. Видно, був зайве налощений.

Районне керівництво заздалегідь усе продумало: підготувало промовців від усіх, так би мовити, прошарків: від партактиву, від інтелігенції, від комсомолу, від жінок..

Зал відбудованого палацу культури був переповнений.

І ми звернули увагу на сивого, високого і сухуватого діда, що сидів у четвертому ряді. Головуючий пояснив, що той літній чоловік— колгоспник із села Гоголева, батько трьох синів-трактористів. А редакторові додав не без гордості:

— Третій рік уже вашу шановну газету передплачує!

Зустрінутий оплесками, виступив редактор. Промовець він був добрий, і присутні з увагою вислухали його розповідь про роботу колективу, про ті питання, які піднімала і підніматиме газета на своїх сторінках.

— А тепер, товариші, давайте поговоримо про нашу газету! — закликав головуючий. — Тільки давайте так, щоб довго не розкачуватись.

Глянув у четвертий ряд на отого діда з села Гоголева і шанобливо спитав:

— Може, ви, Макаре Андрійовичу, маєте охоту сказати? — зважив, мабуть, що старому треба ще в село вертатися, і першим запросив.

Дід Макар встав. Пройшов помаленьку на сцену. Видно було по ньому, що не дуже він має охоту виступати, але, якщо вже, мовляв, сюди привезли, — треба. Поклав руки на трибуну і почав:

— Дуже мені ця газета нравиться: велика, як скатерка! Щоб ото її розгорнути — обидві руки отак, у боки, на витязку розкидаєш. Іншим, бачу, приносять щось таке маленьке, що, по правді сказати, нема на що й глянути. А моя — здорова, гарна, і аж лопотить, як розгортаєш... Я і на слідуючий рік тільки цю випишу... І приносять справно: як півдня, так уже, дивись, і поштар через город іде. А якщо, скажімо, сьогодні не приніс, то завтра дві акуратно доставить... Дуже мені газета нравиться!

Очевидно, бажаючи націлити діда на головне, головуючий підкинув «наводящу» фразу:

— Та, мабуть же, Макаре Андрійовичу, і читаєте з інтересом?..

— Так, так! — вигукнув дід. — То правда. Часом лежу ото увечері на печі, а внук і почитає дещо: він у мене любитель цього діла... Так що не обижаюсь, славна газета. Та й баба хвалить...

— А може, помічали, Макаре Андрійовичу, якісь недоліки, то теж кажіть, не соромтесь. Шановний редактор собі запише і діло виправить...

— Бувають, конешно, і недоліки. Не без того. Як і в усякому ділі. Замічаю, що бувають, чого ж там скривати. А в цілому...

Та головуючий знову вирішив підсобити йому:

— А ви б ото і сказали прямо: які саме конкретні недоліки!

Пом'явся трохи дід і каже:

— Ну, якщо вже зайшло про це, то замічаю той недостаток, що сильно вона пахкає! Потягнеш раз — ще нічого, а за другим разом неодмінно спалахне, аж вуса обсмалює! Чи бомага воно така, чи що...

І зал вибухнув реготом. А за ним — президія. Відомий прозаїк, який дуже уважно слухав діда, нагнувся під стіл і так сміявся, що було видно, як плечі його підстрибують.

Не втримався і редактор:

— Так кажете: пахкає? — перепитав.

— Як порох, — підтвердив дід.

А зал уже качався.

Йдучи з трибуни мимо президії, дід Макар зніяковіло мовив:

— Звиняйте за цю критику. Сини мої та й онук, ті за щось би інше, мабуть, критикнули, а я з цієї сторони, бо, признатися, неграмотний...

Потім, як уже всі заспокоїлись, редактор пояснив, що той папір було закуплено десь за кордоном, бо фабрики наші ще не всі після війни відбудувались.

Одним словом, попало закордону від діда Макара.

Далі пішла вже серйозна розмова. Багато було висловлено інтересних думок, зауважень, побажань, щоб газета стала ще бойовішою, цікавішою, щоб красиво версталась, ілюструвалась...

— І щоб не пахкала! — підкинув хтось із залу для гумору.

Пройшло відтоді багато часу, та й тепер, коли б не стрілися з колишнім редактором, неодмінно згадаємо виступ діда Макара.

Повеселив він нас.

Степан ОЛІЙНИК.

ЗАПОВІДІ КАР'ЄРИСТА

I.

Простої дружби не шукай,
Із неї не твори ікони,
Завжди і всюди пам'ятай,
Що дружба — для кар'єри коник.

II.

Цінуй лиш товариство те,
Що на вершок по службі старше.
Не вмреш від того. А, проте,
Воно тобі згодиться завше.

III.

Коли ти сам хоч на щабель
Угору, зрештою, піднявся,
Тікай, як Марко з конопель,
Від тих, з якими вчора знався.

IV.

Не в моді вже простий хабар —
За нього можна з свистом
гулькнуть.
А ти зумій коштовний дар
Програть начальнику у пульку.

V.

Не очі голубі кохай,
В ділах амурних будь завзятим.
Не жінку — тестя вибирай,
Вважай, чиїм ти будеш зятем.

VI.

Коли зламав твій шеф весло —
На терези всі «за», всі «проти».
Тримайсь мініше за сідло,
Щоб не злетів на повороті.

VII.

Якщо хто стане на шляху,
На тебе критику підніме.
Не лізь на сутичку лиху,
Є кращий засіб — анонімки.

VIII.

Та ще запам'ятати слід,
Що не легка то річ — кар'єра.
Ломись через парадний хід,
Та пам'ятай, де чорні двері!

Володимир ВІЛЬНИЙ.

Мабуть, тобі доводилось чимало всяких чудес бачити. А от таких, певно, не зустрічав.

Уяви собі, новосел лягає спати у своїй новій квартирі. Він щасливий і задоволений. Не квартира в нього, а лялечка! А прокидається і бачить: у підлозі — щілини, стеля осипається, двері перекошені, вікна не відчиняються...

Ні, Перче, причина цього — не землетрус, не якесь інше стихійне лихо. Все значно простіше: криворізький домобудівний комбінат досі не має складських приміщень і зберігає будівельні матеріали просто неба. Двері, вікна, паркет, суха штукатурка від води набрякають. А коли висихають — деформуються. Так за кілька останніх років тут зіпсували 4 тис. дверей, 12 тис. квадратних метрів сухої штукатурки, багато вікон, паркету.

І найдивніше в цій історії те, що безгосподарники з комбінату виходять сухими з води.

А що, якби примусити їх виправляти недоробки за власний рахунок? Запевняємо тебе, жодна дощечка не мокла б під дощем!

М. СТАДНИК,
нештатний інспектор народного контролю.
м. Кривий Ріг.

Є така чудова пісня: «Із-за гори козак воду носить». Особливо популярна вона у нас, у Вінниці, серед мешканців вулиці Івана Богуна. Спитаєш, чому? А тому, що нам доводиться носити воду за 250—300 метрів. Доки таку відстань подолаєш з коромислом на плечі, і пісню всю про козака, котрий воду з-за гори носить, проспіваєш.

Якось зібрались ми всі, організували хор та й проспівали цю пісню завідуючому міськкомунгоспом т. Яременку. А він — хоч би що, не зрозумів натяку. Більше того, навіть розгнівався. «Ви, — каже, — своїми силами електрику на вулицю провели, ви своїми силами вже й одну колонку встановили, чого ж вам од мене треба? Продовжуйте в тому ж дусі».

Розтлумач, Перче, т. Яременку, що своєю піснею ми і його хочемо залучити до своєї самодіяльності. Без зав. комунгоспом тут ніяк не обійдешся.

З. ДОВГИЙ.
м. Вінниця.

Невже ти ще й досі не знайомий з т. Поліщуком — завідуючим Ємільчинською електростанцією — і т. Коробком, який керує його роботою?

Енергійна діяльність цих двох товаришів червоною ниткою проходить по всіх електричних лампочках, що висять у нас дома, бонетів електростанції тт. Поліщук і Коробко своїм освітленням доводять до білого жару, а от з електричними лампочками нічого вдіяти не можуть — жевріють так, що без сірника їх і не розгледиш.

Звертаючись до тебе, Перче, ми просимо довести тт. Поліщука і Коробку до білого жару. Тоді, ми певні, і в нас загораться лампочки.

В. РОМАНЮК,
І. БОНДАР,
Ф. МОШКОВСЬКИЙ.
м. Ємільчине,
Житомирської області.

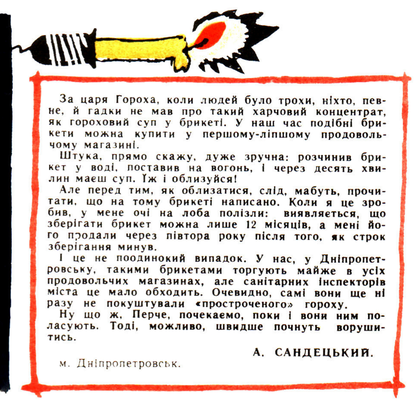

За царя Гороха, коли людей було трохи, ніхто, певне, й гадки не мав про такий харчовий концентрат, як горіховий суп у брикеті. У наш час подібні брикети можна купити у першому-ліпшому продовольчому магазині.

Штука, прямо скажу, дуже зручна: розчинив брикет у воді, поставив на вогонь, і через десять хвилин маєш суп. Їж і облизуйся!

Але перед тим, як облизатися, слід, мабуть, прочитати, що на тому брикеті написано. Коли я це зробив, у мене очі на лоба полізли: виявляється, що зберігати брикет можна лише 12 місяців, а мені його продали через півтора року після того, як строк зберігання минув.

І це не поодинокий випадок. У нас, у Дніпропетровську, такими брикетами торгують майже в усіх продовольчих магазинах, але санітарних інспекторів міста це мало обходить. Очевидно, самі вони ще ні разу не покуштували «прострочений» горіху.

Ну що ж, Перче, почекаємо, поки і вони ним поласують. Тоді, можливо, швидше почнуть ворушитись.

А. САНДЕЦЬКИЙ.
м. Дніпропетровськ.

Щоб усе тобі описати, то вийде справжня телеепопея. Розповімо коротко. Ще в липні 1963 року крамниця № 4 Переяслав-Хмельницького радгоспобкопу одержала телевізор «Верховина». У ньому виявився бракованим кінескоп.

Разом з гарантійним талоном і відповідним актом ми відправили той кінескоп у Львів, на завод. Це було 2 серпня 1963 року. Рівно через 27 днів одержуємо листа від начальника ВТК заводу т. Надоршина. Він написав, що наш акт треба переписати на спеціальний бланк.

Переписали. А рівно через 8 місяців з заводу надходить... ні, не новий кінескоп, а нова бомага. Цього разу заступник начальника ВТК т. Іченець з радістю повідомив нам, що строк претензій минув, і тому вони, мовляв, їм «до лампочки».

Чи не можеш ти, Перче, позичити нам справного кінескопа, щоб ми хоч по телевізору побачили отих безсоромних бракоробів з Львівського заводу.

Л. ТРУШ.
Київська область.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

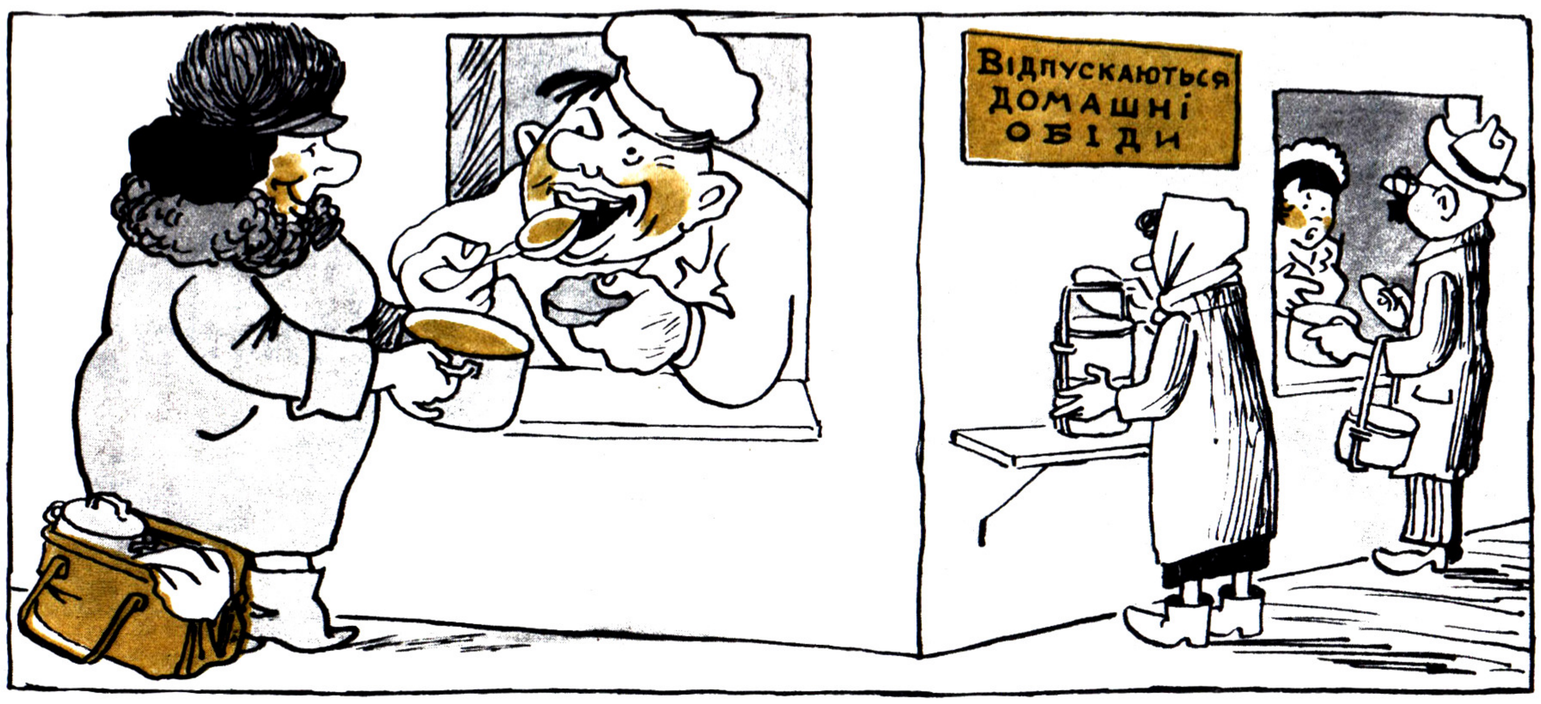

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У директора Кукільнянської восьмирічної школи І. Ф. Гаца виникли серйозні розходження з педагогікою та законом. Розходження директора з педагогікою виявилися в тому, що він не керував навчально-виховною роботою в школі, а уроки проводив на дуже низькому рівні, бо зовсім до них не готувався.

Розходження з законом виникли у директора на грунті фінансової дисципліни. Він її не терпів і грубо порушував.

Листа до редакції про ці розходження ми переслали до відділу шкіл Житомирського обкому КП України. Звідтіль нам повідомили, що факти, наведені в листі, ствердились. Наказом по облвно І. Ф. Гаца з роботи знято, а завідуючого Бердичівським райвно т. Карловського за послаблення контролю — попереджено.

БАЙКИ КОСМІЧНІ НА ТЕМИ ОДВІЧНІ

СЛИМАК НА КОСМОДРОМІ

У найдальшому закутку космодрому, куди не сягало гаряче дихання зорельотів, серед благодатної плісняви розкошував слимак. Він уже звик, що над головою проносяться раптом вогненні стріли й щезають далеко в небі. Більше того, живучи в такому місці, він і сам виявляв цікавість до проблем освоєння космосу.

— Я б, знаєш, теж майнув подивитися, що воно й до чого, — лякав слимак слимачиху.— От тільки якби ж знаття, чи є там пліснява.

ОРБІТА

Колись його вивели на орбіту, і він таки справно робив своє діло. Аж от вичерпався заряд енергії, апаратура вийшла з ладу — і супутник обернувся на шматок безтолкового заліза.

Але він досі там, на орбіті.

ТІЛА НЕБЕСНІ

— Фі, безсоромна! За нею онде волочиться цілий хвіст, — казали про комету порядні зорі першої величини. Хоч, між іншим, у багатьох із них було по кілька невидимих здаля супутників.

Заздрісні все-таки ці небесні тіла...

СВІТИТЬ МІСЯЦЬ...

— Не розумію, — дивувалася зірка, — чого тому Місяцеві така слава? Звідусіль тільки й чуєш: «Світить місяць», «Ой, не світи, місяченьку», «В небі місяць золотий» і таке інше. А він же, пройда, одвіку золотиться чужим світлом....

Еге. Зате ж блищить як!

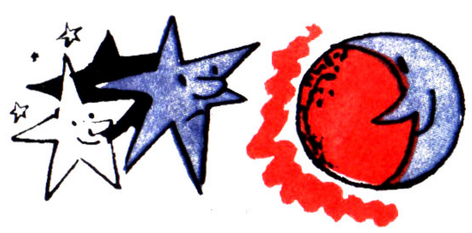

ПЛЯМИ НА СОНЦІ

І забіяка Марс, і вітрогонка Венера — спробуй, зачепи їх, зразу кивають на Сонце: «Онде, мовляв, яке світило, а й на ньому теж є плями».

Воно, мабуть, коли є на кого кивати, то й крутитися легше. Ви не примічали?

Олександр ЛУК'ЯНЕНКО.

ЗАХИСТ ДИСЕРТАЦІЙ

По книжкових полицях прошелестіло: «Доки це люди будуть брати нашу мудрість і дисертації захищати?! Ми самі вчені, ми самі можемо захищатися!»

А в середу у кутку між стелажами відбувався захист трьох дисертацій на тему: «Вплив світла на життя книжок».

Першим захищалося «Квітникарство» — дебела книга у квітчастому вбранні.

— Світло псує книгу, я від світла сохну і вицвітаю, — прошепотіла вона свою дисертацію.

Потім захищали свою працю Підручники.

— Ми знаємо з досвіду, що книги живуть недовго, 2—3, від сили — 5 років, — в один голос говорили вони. — Тому світло книгам не шкодить, а навпаки — допомагає, бо тільки при світлі нас читають. Таким чином, з конкретних фактів випливає висновок: книжки живуть по-справжньому лише на світлі.

Останньою виступила стародавня рукописна Книга. Вона, як і всі унікальні речі, зберігалась у спеціальному сейфі.

— Світла зовсім немає, — почулося глибокодумне слово мешканки сейфа, — за останню пару століть мені лише кілька разів щось тьмяно замиготіло, я й розібрати не встигла, що то таке. Отже, життю книг світло не шкодить, бо його немає...

...Як не дивно, але було визнано, що висновки усіх трьох єдино правильні. Усім присуджено наукові звання.

Д. ФЕДОРЕНКО.

м. Павлоград,
Дніпропетровської обл.

ВАГИ

В магазині стояли ваги.

Шальки сперечалися, котра з них дужча.

— Ще підніму! — брязнула права шалька.

— А я більше! — торохнула ліва.

І з обох боків усе зростала вага.

— Я дужча!

— Ні, я сильніша!..

Обидві вихвалялися дедалі більше.

Мовчки працювало тільки коромисло, на якому трималися і вантаж, і самі шальки.

СТРІЛКИ

Годинникові Стрілки рухалися по циферблату. Велика, звичайно, випереджала маленьку.

— І чого ти так плентаєшся, — лаяла вона меншу сестру.

— Але ж ми виступаємо на різних дистанціях,— виправдовувалась та. — Тобі на хвилинній потрібна швидкість, а мені на годинній — витривалість.

— Які дурниці! — обурилася хвилинна Стрілка.— Краще б ти вже зовсім стояла. Я сама показала б час краще і швидше.

Раптом в середині годинника щось клацнуло. Маленька Стрілка зупинилася. Мабуть, образилася на велику, а може, просто годинник зламався.

Велика Стрілка побігла тепер щодуху. Та як не поспішала, а сама взагалі не могла нічого показати.

Б. ВОВК.

РОДИЧІ

Побачила Муха Слона.

— А-а, привіт, родичу!

— Яка ти мені родичка?— скипів Слон.

— Отакої!— образилася Муха.— А почитай лиш, що мудрі люди пишуть. Осьдечки чорним по білому: «З мухи зробили слона»...

Почухав Слон за вухом. Нічого не вдієш. Доведеться, мабуть, родичатися з Мухою...

...Бо Слона ще змалечку привчили сліпо вірити довідкам...

ОБРАЖЕНИЙ ЦІП

— Не заперечую, — проскрипів Ціп. — Комбайн — чудова машина. І косить, знаєте, і навіть молотити вміє. Але ж він не вміє натирати мозолі на людських руках! За що ж його шанувати?

О. ВУСИК.

Присвячую тим, хто ніколи не ревнує.

Ревнивий автор.

Бачилося

Фільо іде з Маргариткою, своєю законною дружиною.

Маргаритка має стільки привабливих деталей, що перед ними не може встояти погляд жодного мужчини.

Фільо перехоплює кожен погляд і краєм ока спостерігає, як на ці погляди реагує Маргаритка.

Спокійне, незалежне обличчя Маргаритки враз проясніло. Вуста розцвіли у люб'язній посмішці.

Фільо метнув погляд направо. Бачить збудника радості Маргаритки. Він йде напроти. Високий, чорний. Усміхається.

Суворий погляд Філя схрещується з усміхненим поглядом його. Він одвертає голову, прискорює крок.

— Хто він?! — суворо питає Фільо Маргаритку.

— Хто?

— Той, до якого ти шкірила зуби!

— Як тобі не соромно! Це Олег! Він зі мною працює...

— Ясно...

Уявлялося

Фільо лежить на дивані. Смокче цигарку за цигаркою. Непорушно дивиться у стелю.

Бачить:

Кімната, у якій працює Маргаритка. Всі пішли на обід. Маргаритка сама. На порозі з'являється Олег. Маргаритка падає до нього в обійми. Поцілунки. Він дає волю рукам. Вона каже:

— Хтось може зайти...

Клацає защіпка англійського замка...

Фільо не витримує. Схоплюється з дивана. Сам до себе:

— Негідниця!

Маргаритка з кухні:

— Ти щось казав, Філю?

Сталося

Пізній вечір. Маргаритка повинна повернутися з другої зміни. Фільо стоїть у під'їзді напроти прохідної і мізкує: «Вона знає, що я у відрядженні. Вона обов'язково буде з ним. Я побачу. А завтра — речі в чемодан і: «На все добре. Я не лопух».

На прохідній з'явилися перші робітниці. Фільо заховався у тінь. Натягнув на очі капелюх. Відкотив комір. Очі — на прохідній. Вуха — на прохідній. Серце — потужний пневматичний молот.

Ще хвилина.

Секунда.

Нараз — тр-рах!.. — в темноті майнув кулак. В очах бризнули іскри. У вухах гриміло:

— Я тобі дам підстерігати чужих жінок!..

Пояснювати не було коли. Кулак літав з швидкістю блискавки.

Пояснювати не було кому. Поруч — розлючений здоровило.

Фільо рвонув. Його не наздогнав би найпрудкіший заєць...

Вдома здивованим «ах, що з тобою!» Філя зустріла Маргаритка.

Є. ДУДАР.

НУ Й КУЛЬТУРТРЕГЕРИ!..

Для розширення кола «витончених цінителів віскі» в Замбії та інших африканських країнах, англійські горілчані промисловці заснували культурну організацію. На посади лекторів запрошені досвідчені соціологи з університетською освітою. Вони чимало говорять про велику культурну місію європейців у Африці.

Але вся та мова зводиться до одного: хочеш прилучитися до європейської культури — пий замість місцевого плодоягідного вина шотландське віскі. Чим більше отак «накультуришся», тим краще. Для англійських промисловців, звичайно.

ТОРЖЕСТВО СПРАВЕДЛИВОСТІ

Пабло Дельгадо, португальський поліцейський чиновник, потрапив під суд. За образу свого безпосереднього начальника. Дельгадо твердив, що той начальник неписьменний, що не може написати жодного речення без помилки. Спочатку прокурор зажадав для Дельгадо чотири місяці ув'язнення. Але судді побачили деякі папірці, які вийшли з-під пера того начальника. Виявилося, що з граматикою він справді не в дружбі. І замість чотирьох, засудили Дельгадо на дев'ять місяців ув'язнення. За розголошення службової таємниці.

Нотатки про їхні порядки

ЗНАЙШЛИ ВИХІД

Преса Сполучених Штатів на всі лади розхвалює так званий американський спосіб життя. А ось як виглядає американський спосіб смерті.

Виявляється, що померти в Сполучених Штатах — дуже дорога втіха. Середній похорон коштує дві-три тисячі доларів, а найдешевший-найдешевший, так би мовити, за чотирнадцятим розрядом (колись про такий похорон говорили: покійник сам править кіньми), угроблює двомісячну заробітну плату кваліфікованого робітника. Та заповзяті американські покійники знайшли-таки вихід із скрути. Ще за життя багато з них відписують своє тіло медичним факультетам для практичних занять студентів по анатомії. Витрати на похорон повністю відпадають.

ВИДНО, НЕ ПОМИЛИЛАСЬ

Американська письменниця Доріс Ліллі стала відомою завдяки своїй книжці «Як підчепити на гачок мільйонера». Недавно вона висловила таку думку: «Якби долари росли на деревах, багато з моїх співвітчизняниць охоче одружилися б з мавпами».

Протестів з боку громадськості не було.

ЗА СУМІСНИЦТВОМ

У місті Ютіка біля Нью-Йорка затримали банду, яка спеціалізувалася на «операціях з касирами» — відбирала гроші у касирів, що роздавали заробітну плату на підприємствах. От і піймали. Але начальник поліції в Ютіці не дуже зрадів. Та й справді, чого радіти було тому начальнику, коли грабіжниками виявилися його ж таки полісмени.

Працювали хлопці за сумісництвом.

Мал. БЕ-ША

Незважаючи на так звані «мирні санкції» англійського уряду, расистський уряд Яна Сміта продовжує хазяйнувати у Південній Родезії.

Південно-родезійський атракціон.

ОТ І РОЗБЕРИСЬ...

Колись Приазовське відділення Держбанку, Запорізької області, видало гр. Дяченку М. С. грошову позичку. Дяченко позичку взяв та й п'ятами накивав. Довгенько його шукали, та нарешті й на слід його, було, напали.

«Повідомляю, що Дяченко Микола Сидорович, 1914 р. народження, проживає в с. Червоний Хутір, Ставищенського району, Київської області».

Ця бомага стверджена штампом і власноручним підписом начальника Ставищенського райвідділу міліції т. Гвоздьова.

Та радість працівників Приазовського відділення Держбанку була, як кажуть, передчасною. Бо скоро надійшла нова писулька, а в ній — усе навпаки:

«Повідомляємо, що Дяченко Микола Сидорович, 1914 р. народження, якого ви розшукуєте, в с. Червоний Хутір... Ставищенського району, Київської області, не проживав і не проживає».

Той же штамп. Але підпис уже заступника начальника райвідділу міліції. Підпису розібрати не можна, як не можна зрозуміти історії цих двох документів.

ПЕРЧАНСЬКІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

АБИ ПІДПИСАТИ

З Нижньодніпровського лакофарбового заводу м. Дніпропетровська на адресу виробничого тресту зеленого господарства у Кривий Ріг надійшла така цидула:

«Вашу претензию от 3-го ноября 1965 года за № 452 на сумму 6 руб. 33 коп. за недостачу краски в количестве 13 кг. 200 гр. ввиду отсутствия удостоверения на представителя от незаинтересованной организации, который принимал участие в приемке продукции по количеству.

Директор завода: Л. Савенков.
Юрисконсульт: Т. Полтавец».

Криворіжці просять нас пояснити, що ж той папірець означає, бо самі нічого не второпають.

Дивує отака недогадливість. Адже все ясно, як білий день: папірець той означає, що «ввиду отсутствия» почуття відповідальності товариші Л. Савенков і Т. Полтавець, не читаючи написаного, можуть до будь-якого папірця свої підписи приліпити.

МАЛЮНОК-БАЙКА
(За відомою казкою)

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Страшне перо не в гусака...

«Товаришу Стрільцов! Висилаю Вам протоколи загальних зборів. Доповідачі прикладаються».

—

«Терміново потрібна домогосподарка в сім'ю з трьох чоловік і бабусі».

—

«По перших стравах зобов'язуємося зайняти друге місце в тресті, а по других — перше».

Зібрав Іван СЕНЮК.

* * *

«Допоможіть мені розквітчатися з чоловіком».

—

«Вибачте, що не називаю вас по ініціалах».

—

«Матеріал прошу використати під псевдонімом, бо навкруги нас ще живуть люди».

—

«Там, де катаються дорослі, не можуть кататися починаючі діти».

—

«Я копіював пластинки Лємешева його ж голосом».

—

«Я до вас з жалобою, щоб ви допомогли вивести мою прозьбу на чисту воду».

Записала В. ЗАВАЛИШИНА.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Начальник Димерської шляхової дільниці (Київщина) Зухар зловживав своїм службовим становищем. Так, на будівництві власного будинку він використовував робітників дільниці й розплачувався з ними державними грішми. Про це повідомлялося в одному з листів, що надійшов до редакції.

Після втручання «Перця» було проведено перевірку наведених у листі фактів. Вони ствердились. На Зухаря нараховано всю суму грошей, яку дільниця сплатила робітникам за участь у спорудженні його будинку. Справу про непартійну поведінку Зухаря передано на розгляд Києво-Святошинського райкому КП України.

★ Про те, що в гуртожитку для робітників будівельного управління № 1 міста Свердловська (Луганська область) відсутні найелементарніші побутові умови, писалося в листі робітників цього управління.

Секретар Свердловського міськкому КП України т. Рокочев повідомив редакцію, що лист відповідає дійсності.

Внаслідок вжитих заходів, у гуртожитку тепер встановлено два телевізори, відремонтовано радіолу, придбано 30 радіорепродукторів. Додатково встановлено умивальники, електролампи тощо. Газети і журнали до гуртожитку надходять регулярно.

Народні усмішки

СЛУГА ШАЛЯПІНА

Славетний російський співак Шаляпін мав слугу Петра. Одного разу прийшов журналіст, щоб взяти інтерв'ю у Шаляпіна.

— Нічого з цього не вийде, — заявив Петро, — Шаляпін зараз купається, і вам не вдасться з ним поговорити. Але я можу вам дати відповіді на всі запитання.

— Скажіть, будьте добрі, — спитав журналіст, — які у вас плани на найближчий час?

— Завтра ми виїжджаємо в Мілан, де у театрі «Ля Скаля» будемо співати партію Мефістофеля, потім їдемо до Лондона, де будемо співати...

В цю мить відчинились двері, і Шаляпін весело додав:

— Все гаразд, тільки, коли поїдете до Мілана і Лондона, не забудьте, Петре, і мене взяти з собою.

У ЛІКАРНІ

Лікар (до хворого): — Думаю, що тут справа із сліпою кишкою.

Хворий: — Але ж я не маю сліпої кишки, я вже оперувався на сліпу кишку.

Лікар: — Тим краще, не треба буде оперувати вдруге...

ЛЕГШИЙ ВИХІД

— Як ви можете з цією людиною так довго розмовляти?

— Якби я не говорив, то мусив би його слухати, а то ще тяжче!..

ПОТІШИВ

Одна боязлива курортниця, їдучи човном через річку, питає перевізника:

— Скажіть, будьте ласкаві, чи бували такі випадки, щоб тут хтось втопився і пропав?

— Ні! У нас ніхто не пропадав. Якщо й втопиться, то ми, хоч на другий день, а все одно його спіймаємо, — спокійно відповів перевізник.

НАБРИДЛО

— Останній раз кажу вам: віддайте, нарешті, мої 10 карбованців.

— О, це добре, що останній раз, бо мені вже набридло кожного разу слухати вас.

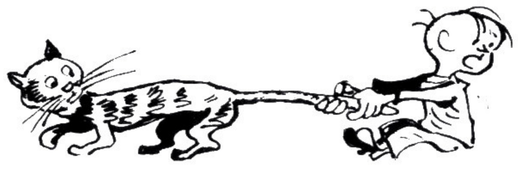

НЕ ЙОГО ВИНА

Батько: — Петрусю, не тягни кота за хвіст!

Петрусь: — Я не тягну... Я тільки держу його, а він сам тягне.

Надіслав Б. М. ПИЛАТ
з с. Ясенівки, Глинянського району, Львівської області.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

ЗАСТАРІЛЕ ПРИСЛІВ'Я

Прислів'я каже: слово — то срібло.
Мовчання — золото...
Ой, мабуть, ні!..
Коли б і справді так воно було,
То менше б розвелось балакунів.

СОЛОВЕЙ І ШПАК

Частенько Соловей в чужих краях бував
І завжди власним голосом співав,
А Шпак злітав єдиний раз у Рим
І вже співає голосом чужим.

Іван ЧЕРВОНІЩЕНКО.
м. Полтава.

КОБИЛА ПІДІРВАЛА АВТОРИТЕТ

У номері «Перця» 22-му за минулий рік писалося про те, як ряба кобила вийшла переможцем у змаганні з грузовиком Чернігівського «Трансагентства» (див. фейлетон Г. Безбородька «Сон рябої кобили»).

Після опублікування фейлетону керівники «Трансагентства» ще більше образилися на дядю Мишу, візника рябої кобили, а за одним і на автора фейлетону. В результаті редакція одержала листа, сповненого благородного обурення. Наводимо уривок з нього, зберігаючи стилістичні і граматичні його особливості:

«Своей статьей (?) тов. Безбородько дал в руки «козырь» «дяди Миши» возчику этой «рябой кобылы», который еще больше начал злорадствовать и подрывать авторитет «Трансагентства»...»

Ну чим тут можна зарадити? Звичайно, дядя Миша у більш виграшному становищі. Як-не-як, а він керує лише однією кінською силою, а на кожного працівника «Трансагентства» припадає по кілька кінських сил, закладених у моторі грузовика. Щоб сили були рівними, щоб кобила більше не конкурувала з грузовиком, треба потроїти, коли не почетверити штати «Трансагентства».

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець», видавництва і комбінату друку «Радянська Україна»: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.**
Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79

Журнал «Перець» № 6 (569)
(на украинском языке).

Підписано до друку 7. III. 1966 р.
Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 12507. Зам. 01041. Тираж 760.000 прим.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

— А вчора компот у вас був смачніший.
— Так це ж учорашній...

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Хто про що думає навесні.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Не розумію, за що це поети так оспівують весну?

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А це 32-ий зубний лікар, у якого я лікуюсь.

Мал. Л. БОЙКА

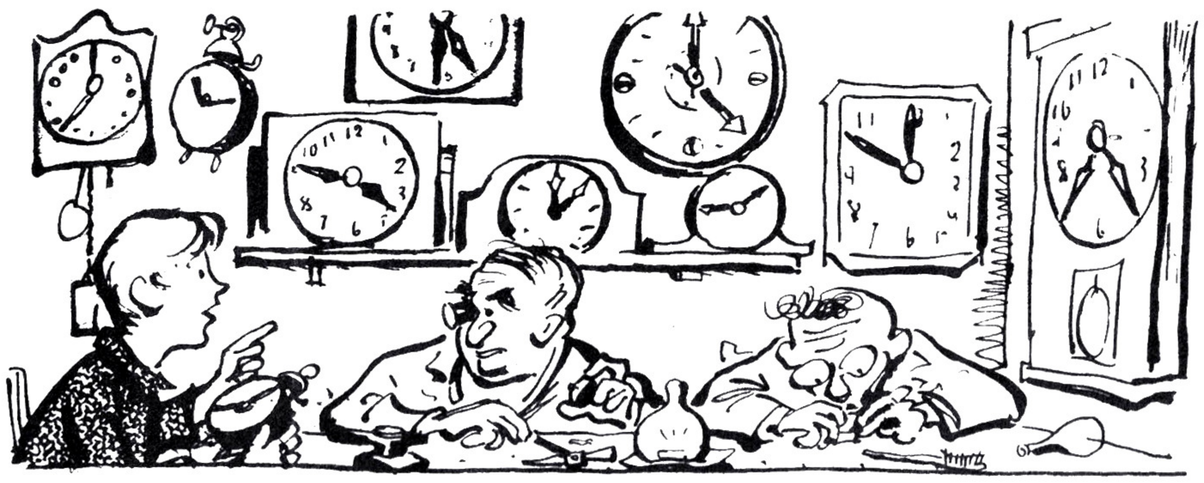

— Як же ви знаєте, коли кінець робочого дня?..

Ціна 10 коп.

Індекс 74393

Мал. К. ЗАРУБИ

У зв'язку з брудною війною у В'єтнамі, уряд США збільшив асигнування на воєнні потреби ще на 4,8 мільярда доларів.

— Пробач, але ця жінка дуже любить гроші!